-*Πείραμα 7 επί Θήβας* στο Θέατρο Βαφείο-

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΕΠΙ ΒΑΦΕΙΟΥ

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον να παρακολουθεί κανείς παραστάσεις από νέους ανθρώπους που κοπιάζουν για να παρουσιάσουν τη δουλειά τους. Είναι ακόμα πιο ενδιαφέρον στην πρωτόλεια αυτή δουλειά να εντοπίζει στοιχεία θετικά που θα μπορούσαν ίσως στο μέλλον με την κατάλληλη και επίμονη εργασία, με την εξαντλητική μελέτη και σοβαρότητα, με κατάθεση χρόνου, προσπάθειας και ψυχής να οδηγήσουν σε έργα πιο ουσιαστικά και περισσότερο ενδιαφέροντα. Γιατί όταν σε ένα πρωτόλειο, σε μία αρχική παρουσίαση της εργασίας του, κάποιος έχει να επιδείξει κάτι ενδιαφέρον, γεννά προσδοκίες για το μέλλον.

Τέτοια είναι η περίπτωση του νέου δημιουργού Γιώργου Σαχίνη, ο οποίος παρουσίασε την πρώτη του «συγγραφική» και σκηνοθετική απόπειρα τον χειμώνα στο θέατρο Βαφείο, για έναν μήνα, και τώρα, σε μια προσπάθεια να δει ακόμα περισσότερος κόσμος την δουλειά του, την επαναλαμβάνει για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων. Σημειώνω το «συγγραφική» γιατί ουσιαστικά δεν μπορούμε να μιλούμε για δραματικό κείμενο στην παράσταση αυτή. Όλη η παράσταση, με αφορμή το αισχυλικό κείμενο, είναι ένα πρόσχημα για να εκφραστεί ο προβληματισμός του σκηνοθέτη πάνω στη σύγχρονη σκηνική πραγμάτωση και η σάτιρα των μεθόδων προσέγγισης του αρχαίου δράματος, αλλά και γενικότερα των ρόλων από τους ηθοποιούς.

Ο Σαχίνης στήνει ένα σκηνικό παιχνίδι που απαιτεί τη συμμετοχή του κοινού. Στο διαδραστικό αυτό θέαμα η σκηνοθετική του πρόθεση δεν είναι να φέρει σε αμηχανία το κοινό. Αντιθέτως καταφέρνει να παρέχει στον θεατή το αίσθημα ασφάλειας πως δεν εκτίθεται, να τον κάνει να νιώσει άνετα και να ευχαριστηθεί τη συμμετοχή του. Κύριο χαρακτηριστικό της παράστασης είναι το χιούμορ αλλά και ο σεβασμός προς τον θεατή. Άλλωστε πιστεύω πως όλη η προβληματική της παράστασης έχει να κάνει άμεσα με τον σεβασμό που οφείλουν οι δημιουργοί προς τον θεατή.

Η προσπάθεια του είναι έντιμη και ξεκάθαρη. Αυτό που παρωδείται δεν είναι σε καμία περίπτωση το έργο του Αισχύλου. Αυτό που παρωδείται είναι η ερμηνεία των ρόλων από τους ηθοποιούς. Η εμμονή και η υπερβολή τους λόγω της αδυναμίας τους να αυτοπεριοριστούν και να αφαιρέσουν οτιδήποτε περιττό.

Εκεί που ευτύχησε ο Σαχίνης ήταν στο να επιλέξει δύο πολύ καλούς νέους ηθοποιούς, χωρίς την ουσιαστική βοήθεια των οποίων όλο του το εγχείρημα δεν θα μπορούσε να υποστηριχθεί. Γιατί είναι πολύ δύσκολο για έναν ηθοποιό να παίζει ένα κείμενο, στην προκειμένη περίπτωση τους *Επτά Επί Θήβας* του Αισχύλου σε μετάφραση Γιάννη Τσαρούχη, και στην ουσία να ερμηνεύει ένα άλλο κείμενο που δεν υφίσταται, να ερμηνεύει σε ένα άλλο επίπεδο. Η Ελένη Κούστα, αρκετά χρόνια ήδη στο χώρο της υποκριτικής, έχει εργαστεί ιδιαίτερα στο αρχαίο δράμα και μάλιστα σε σημαντικές παραστάσεις, διαθέτοντας εκτός από πηγαίο ταλέντο, μέθοδο και τεχνική, και μία πολύτιμη πείρα την οποία μπόρεσε να μετουσιώσει δημιουργικά στην παράσταση αυτή. Εκπληκτικής τεχνικής η σκηνή της αυτοκτονίας της. Ο Χρήστος Κωτσόπουλος, νεότερος στο χώρο, αλλά εξίσου καλός, αποτελεσματικός και ουσιαστικός στην επαφή του τόσο με το κείμενο όσο και με το κοινό. Παρουσίες φορτισμένες θετικά που κερδίζουν την εμπιστοσύνη και το ενδιαφέρον.

Στην παράσταση, εκτός από τους δύο αυτούς ηθοποιούς και το κοινό, συμμετέχει και ο Αλέξης Παπαχατζής (χειριστής φωτισμών) υποδεικνύοντας στους θεατές τι πρέπει να κάνουν ως τεχνικός σκηνής.

Την κίνηση επιμελήθηκε η Ειρήνη Αλεξίου, τη σκηνογραφία ο Δημήτρης Πολυχρονιάδης, τους φωτισμούς η Χριστίνα Θανασούλα και τη μουσική επιμέλεια – σύνθεση ο Κώστας Δαλακούρας και ο Χρίστος Θεοδώρου.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 816, Παρασκευή 30 Απριλίου 2004